

Hồi thứ tám mươi một

Đon Thương Độc Mã Vào Diêu Phi

Điều Văn Thái nói:

- Võ công Bành Xuân Thâm đã vào hàng thượng thặng.

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó tiểu đệ cũng đã nghe người ta nói đến rồi.

Điều Văn Thái hỏi:

- Cao huynh có biết hiện giờ hắn ở đâu không?

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không hay.

Y mừng thầm:

- Hắn ở trong nhà người, người còn muốn ta đoán nữa ư?

Điều Văn Thái hạ thấp giọng xuống nói khẽ:

- Tiểu đệ nói cho Cao huynh hay, xin Cao huynh đừng tiết lộ ra ngoài. Bành Xuân Thâm đã chết rồi...

Cao Thanh Vân sửng sốt tự hỏi:

- Phải chăng hắn vừa giết chết Bành lão ngô?

Điều Văn Thái lại nói tiếp:

- Hắn chết từ năm năm trước mà đến nay vẫn chưa ai biết.

Câu này khiến cho Cao Thanh Vân rất đổi ngạc nhiên. Y giật mình kinh hãi hơn cả lúc vừa rồi hắn nhắc tới tên Bành Xuân Thâm. Dĩ nhiên y vẫn giữ vẻ thản nhiên, không để lộ cảm xúc ra ngoài mặt.

Điều Văn Thái ngẫm nghĩ dường như để nhớ lại việc trước rồi nói tiếp:

- Tiểu đệ đã dùng lễ trọng mời hắn giết chết con tiện nhân kia. Ngờ đâu hắn lại mất mạng về tay thị. Hắn chết máu thịt bấy nhầy, cảnh tượng rất thê thảm, rùng rợn...

Điều Văn Thái khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Ngày ấy tiểu đệ chỉ nghĩ đến chuyện võ công mạnh hay yếu mà không biết tới “my thuật” của con tiện nhân còn lợi hại hơn võ công. Bành Xuân Thâm đã chết về nữ sắc của thị quyền rũ.

Cao Thanh Vân nói:

- Nghe lời Diêu huynh, tiểu đệ phân tích được hai điều. Một là Diêu huynh đã nhìn tận mắt thi thể của Bàn Xuân Thâm. Hai là Diêu huynh đã có cách biết đích xác Bàn Xuân Thâm vì “my thuật” của đối phương làm cho mê hoặc thành phân tán tâm thân mới bị đối phương giết chết.

Diêu Văn Thái nói:

- Đúng thế! Khả năng phân tích sự việc của Cao huynh khiến tiểu đệ càng thêm kính phục.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Diêu huynh quá khen mà thôi. Về điểm thứ nhất, chẳng cần phải nói nhiều cũng tưởng tượng ra được. Thi thể Bàn Xuân Thâm đã máu thịt bầy nhầy không còn chân tướng. Diêu huynh chỉ căn cứ vào di vật hoặc những điểm đặc biệt nào đó để nhận ra: vụ này không thành vấn đề. Vấn đề là ở điểm thứ hai...

Diêu Văn Thái ngắt lời:

- Cao huynh phán đoán cách nào mà hiểu được tiểu đệ đã nhận xét ra nguyên nhân đưa Bàn Xuân Thâm đến chỗ uổng mạng?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp:

- Tại hạ đã nói đó mới là vấn đề.

Y nghĩ thầm trong bụng:

- Hắn làm lãnh tụ một phái quả nhiên có chỗ tài trí hơn người.

Diêu Văn Thái thủng thủng nói:

- Tiểu đệ nhận thấy thi thể Bàn Xuân Thâm trần như nhộng, thân không đeo một mảnh áo, nên mạnh dạn đoán như vậy.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Phải rồi! Suy luận này thật cao minh. Bàn Xuân Thâm đã đi giết người mà lúc bị giết lại thân thể lỏa lồ thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Diêu Văn Thái lắng lắng ngó Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân liếc mắt nhìn Diêu Văn Thái nói:

- Nhưng Diêu huynh không phải là người nông nổi bỗng bột thì những chứng cứ này quyết chưa chịu tin chắc. Nếu Diêu huynh có ý cho nghe thì tiểu đệ rửa tai chờ đợi.

Diêu Văn Thái lộ vẻ khâm phục đáp:

- Phải rồi! Còn một chứng cứ nữa. Tiểu đệ thấy Cao huynh đã tin lời, tưởng việc xấu xa này bất tất phải nói làm chi?

Cao Thanh Vân nói:

- Không sao. Diêu huynh cứ việc nói hết ra.

Y nghĩ thầm trong bụng

- Giả tử mình không hỏi thì nhất định hẳn cho mình là hạng khả nghi.

Cả hai tay đều là những nhân vật giang hồ, thông minh cơ trí hơn đời. Tuy đã ở trong tình trạng hợp tác mà vẫn ngấm ngấm thử thách cùng đấu trí với nhau. Nhưng đây cũng là lẽ đương nhiên, chẳng có chi quái lạ.

Diêu Văn Thái nói :

- Tiểu đệ còn lo Bành Xuân Thâm có thể bị lộ trần truồng rồi mụ mới dùng loạn đao đâm chém, khiến cho tử trạng càng thêm khủng khiếp... :

Y ngừng lại một chút rồi tiếp

- Vì thế tiểu đệ sai một ông già rất giàu kinh nghiệm khám xét tử thi một cách kỹ lưỡng. Quả nhiên lão nghiệm ra Bành Xuân Thâm lúc chết đã cùng đàn bà giao hợp. Hơn nữa ở hạ bộ y còn tìm ra được những dấu vết của đàn bà dính vào, chứ người đàn ông không có.

Cao Thanh Vân gật đầu lia lịa khen:

- Thật là cao minh ! Thật là cao minh !...

Nhưng trong lòng y rất đỗi hoài nghi, vì y đã chỉ điểm cho Thần Câu môn đi điều tra Ngô Đình Hương lại theo thị hiếu của Bành Xuân Thâm mà phát giác ra Bành còn ở Diêu phủ, mà hiện giờ lại đủ chứng cứ hiện nhiên Bành Xuân Thâm chết ở trên giường Ngô Đình Hương là nghĩa làm sao ?

Trong lòng vừa nghi ngờ vừa hứng thú, Cao Thanh Vân đi trên đường phố. Hắn vừa đi vừa nghĩ bụng :

- Nhưng bí mật về Bành Xuân Thâm phải phanh phui cho biết rõ mới được. Thật mình không ngờ hẳn lại chịu nhận lễ của Diêu Văn Thái để đi sát hại Ngô Đình Hương. Thuyết của Diêu Văn Thái so với những lời Phàn Phiếm có chỗ khác nhau. Bây giờ điều thứ nhất thì một là Bành Xuân Thâm chưa chết, hai là Ngô Đình Hương chẳng phải một yêu nữ trong Cực Lạc giáo. Chờ ta giải quyết xong vụ Ngô thị, hoặc giả sẽ tìm ra cách khiến cho Âu Dương Tinh khỏi lọt vào tay Lục Minh Vũ...

Y rẽ vào trong ngõ hẻm đi tới một gian phòng không, thấy Từ Phác vẫn nằm trên giường, dương mắt nhìn lên nóc nhà.

Cao Thanh Vân lại giải huyết cho hắn rồi nói :

- Tiểu đệ đã gặp lệnh sư huynh. Bây giờ thành thế hợp tác với nhau rồi. Tiểu đệ có chỗ đắc tội, mong Từ huynh miễn thứ.

Từ Phác đứng dậy hỏi :

- Cao huynh nói vậy là phải lắm. Có điều tiểu đệ chưa hiểu hai vị thương nghị đi đến kết quả nào ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Lệnh sư huynh ban đầu bị tiểu đệ đem mối yên nguy của Từ huynh ra uy hiếp, y không dám động thủ. Sau bàn luận đến chỗ vui vẻ, tiểu đệ được y hoan nghênh và ủy thác cho việc điều tra Ngô Đình Hương. Nếu Ngô thị có hành vi thất đức thì phải xử tử.

Từ Phác thở dài nói:

- Chắc là Cao huynh có thể mã đáo thành công.

Cao Thanh Vân chau mày hỏi:

- Từ huynh nghe tiểu đệ nói đến việc xử tử Ngô Đình Hương mà lại thở dài là nghĩa gì? Nếu tiểu đệ đem câu chuyện này cáo tố với Diêu huynh, không hiểu y nghĩ sao?

Từ Phác giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Cao huynh hỏi câu này là có ý gì?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hiển nhiên Từ huynh có lòng thương hại Ngô Đình Hương. Dù Ngô thị có hành vi thâm ô thất đức, Từ huynh cũng lượng thứ cho thị phải không? Tại sao vậy?

Từ Phác ngạc nhiên ấp úng:

- Tiểu đệ cũng không biết. Vừa rồi tiểu đệ thở dài không phải vì có chuyện lo buồn. Chẳng ngờ cái đó cũng lọt vào mắt Cao huynh rồi sinh ra lăm chuyện.

Cao Thanh Vân lạnh lùng hỏi:

- Nếu Từ huynh không có chuyện lo buồn thì sao tiếng thở dài lại từ đáy lòng phát ra? Chà chà! Từ huynh đi thương xót một người đàn bà thâm đặng há chẳng là chuyện lạ?

Từ Phác vội giải thích

- Cao huynh có điều chưa hiểu. Vị đại tẩu đó của tiểu đệ ngày trước ở với mọi người rất tử tế. Trong con mắt tiểu đệ thì đại tẩu ngoài tính cương cường, y không thích chịu điều gì bó buộc. Y là người rất tốt, có đại lượng, hiểu lẽ phải mà lại xinh đẹp nữa. Bất luận trường hợp nào hay phương diện nào, y đều không có dáng điệu con người thâm đặng thất đức.

Cao Thanh Vân sắc mặt trở lại hòa hoãn hơn một chút nói:

- Té ra là thế.

Từ Phác hỏi:

- Dĩ nhiên tiểu đệ phải tận trung với sư huynh. Nếu đại tẩu là người thâm đặng thật sự thì chính tiểu đệ cũng ra tay hạ sát y quyết chẳng chau mày, tiểu đệ nói vậy chẳng hiểu Cao huynh có tin hay không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ tin lời Từ huynh không phải là giả trá. Tiểu đệ muốn hỏi một câu là Từ huynh có ý kiến gì về thuật "my hoặc" của Ngô Đình Hương?

Từ Phác đáp :

- Y luyện tập công phu ngoại môn quả có “my thuật”, nhưng vì lẽ gì y luyện tập công phu yêu tà đó và đã học ở nơi ai thì y không nói ra.

Cao Thanh Vân nói :

- Đáng lý y nói ra mới phải, nếu quả việc đó chẳng có gì phải dấu diếm.

Từ Phác hỏi :

- Bản tính y rất quật cường, người ta càng bức bách thì y càng không chịu nói. Vấn đề nghiêm trọng này mọi người đã hàng ngày thảo luận trong khoảng thời gian khá lâu.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Khi các vị thảo luận, Ngô thị có ngồi đó không ?

Từ Phác đáp :

Bọn sư huynh sư đệ của tại hạ gồm sáu người, ăn ở với nhau rất thân thiện, không việc gì là không bàn định với nhau, thường thường ngồi chung một chỗ. Dĩ nhiên đại tẩu cũng có lúc hiện diện tại trường, nhưng rồi y rũ áo ra đi, không lý gì đến câu chuyện của bọn tại hạ.

Cao Thanh Vân nói :

- Có thể vì y nhận thấy các vị không nên can thiệp vào.

Từ Phác nói :

- Có lẽ thế. Sau khi đại tẩu luyện xong “my thuật” rồi thì y cười nói cùng cử chỉ tựa hồ kêu gọi mối thâm đặng trong lòng người ta, khiến cho bọn tại hạ rất đổi băn khoăn.

Cao Thanh Vân nói :

- Cứ coi ma lực cổ hoặc của Lục Minh Vũ thì đủ rõ câu chuyện này không phải là giả dối.

Từ Phác nhăn nhó cười đáp :

- Nhưng bọn tại hạ là tình anh em thì khi nào lại nảy tà niệm với đại tẩu. Vì thế nên mọi người đều dờ xa đại tẩu ngay.

Cao Thanh Vân nói :

- Quả nhiên đó là biện pháp duy nhất.

Từ Phác nói :

- Đại sư huynh rất yêu đại tẩu rồi từ khi chuyện này xảy ra, y cơ hồ phát điên, song khốn nỗi không tìm ra được bằng chứng gì. Thậm chí y không thể nói ra là đại tẩu có điều tội lỗi nhưng tình yêu đối với đại tẩu mỗi ngày một phai nhạt. Đại sư huynh đành tìm một cô gái thật đẹp để gửi gắm mối tình.

Cao Thanh Vân nói :

- Nếu tiểu đệ bị đẩy vào hoàn cảnh này cũng đành làm như vậy.

Từ Phác nói :

- Bấy giờ lại đến lượt đại tẩu sinh lòng bất mãn gây lộn nhiều lần. Đại sư huynh liền ngấm ngấm bảo đại tẩu phải trừ bỏ “mỵ thuật”. Chẳng hiểu tại sao đại tẩu không nghe lời. Đại sư huynh cũng không nhượng bộ. Sau đại sư huynh dọn đi ở xa. Nếu là người thường thì còn dễ thu xếp, nhưng đại sư huynh lo lắng cho danh dự bản phái đành phải ly khai

Cao Thanh Vân bưng bảo dạ :

- Vậy mà tin tức của Phàn Phiếm lượm được thì lại nói Ngô Đình Hương dùng thủ đoạn hãm giết Diêu Văn Thái và cô gái kia nên bắt buộc họ phải rời xa đến tận Trường An.

Y liền hỏi :

- Từ đó trở đi các vị vẫn giám thị Ngô Đình Hương chứ?

Từ Phác đáp :

- Đúng rồi! Nhưng chẳng tìm được một chút bằng chứng nào về đường ăn nết ở của đại tẩu. Câu trả lời này của Từ Phác cũng giống như Diêu Văn Thái.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Như thế há chẳng là lạ lắm ư ?

Từ Phác đáp :

- Theo lẽ ra thì sau khi đại tẩu luyện xong “mỵ thuật” rồi, tính tình biến thành dâm dăng. Do đó y cần phải có đàn ông. Thế mà bọn tại hạ không sao điều tra ra chút gì mới là chuyện lạ Tiểu đệ đi các nơi điều tra những người luyện môn công phu này, tuy có mấy người hiểu được nhưng học thuật hãy còn nông cạn.

Đột nhiên hần dừng lại, dương mắt lên ngó Cao Thanh Vân chăm chặp hồi lâu mới nói tiếp :

- Tiểu đệ sau khi hiểu biết thủ đoạn cùng bản lãnh của Cao huynh, thêm vào môn cổ hoặc của Lục Minh Vũ, mới tỉnh ngộ và hiểu vì lẽ gì trước nay không sao tìm ra được chứng cứ.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Vì lẽ gì không điều tra được?

Từ Phác đáp :

- Tiểu đệ thấy thủ đoạn của Cao huynh xuất quỷ nhập thần liền nghĩ ngay đến Lục Minh Vũ cũng không kém Cao huynh thì hành động của hần qua được tai mắt mình chẳng phải là chuyện lạ.

Cao Thanh Vân “ồ” lên một tiếng rồi hỏi :

- Các vị cho rằng đối tượng của Diêu phu nhân là Lục Minh Vũ chẳng ?

Từ Phác đáp :

- Đúng thế ? Hiện giờ tuy chưa có gì làm chứng cứ, nhưng phải là người thân thủ ghê gớm như Lục Minh Vũ mới che được tai mắt tộ phái.

Cao Thanh Vân gật đầu không nói gì. Y nghĩ bụng :

- Ta hãy để cho họ hiểu lầm là Lục Minh Vũ, rồi ngấm ngấm điều tra xem Bành Xuân Thâm sống chết thế nào.

Nên biết Cao Thanh Vân qua lại giang hồ lâu ngày, già dặn về nhân tình thế cố, liệu việc đời một cách sâu xa, thường khi thấy sự việc khác hẳn với chân tướng. Nhất là đứng trước mối xung đột về lợi hại, con người thường bóp méo sự thực, hay là có thiên kiến càng không giữ được mực bình thường. Vì thế nên người phái Lạc Xuyên nói về Ngô Đình Hương khác với những tin tức của Phàn Phiếm cũng không phải là chuyện lạ.

Cao Thanh Vân biết công phu điều tra của mình chưa lượm được kết quả gì, y đi đến kết luận: Những điều nghe thấy chưa chính xác và còn phải điều tra lần lần chứ không hấp tấp được.

Có điều vụ này mà liên quan đến Lục Minh Vũ thì hoặc giả ở nơi Ngô Đình Hương, y tìm ra được cách phá my thuật của Lục Minh Vũ. Đó là một việc mất nhiều công phu để thám thính cho ra.

Cao Thanh Vân suy nghĩ vụ công này một cách tổng quát rất mau lẹ rồi hỏi :

- Từ huynh ! Tiểu đệ muốn gặp Diêu phu nhân thì làm thế nào ?

Từ Phác ngập ngừng đáp :

- Cái đó... cái đó...

Cao Thanh Vân nói :

- Y đã không phải là người đàn bà tầm thường đồng thời là phu nhân của chủ môn phái Lạc Xuyên nên hành động phải cẩn thận lắm mới được.

Từ Phác lắc đầu, nhăn nhó cười đáp :

- Xin tha thứ cho tiểu đệ chẳng có cách nào để giúp Cao huynh cả.

Cao Thanh Vân sa sầm nét mặt nói :

- Từ huynh nói vậy là sai. Nên biết nếu chúng ta gặp Ngô thị phu nhân một cách thuận lợi thì may ra còn có thể rửa sạch tội cho Ngô thị, nếu Ngô thị quả nhiên oan uổng. Đồng thời Ngô thị mà có hành động dâm tà thật sự thì tiểu đệ cũng yên tâm hạ thủ giết đi để trừ cái ung nhọt cho quý phái.

Y ngó Từ Phác thấy hấn đã xúc động liền tiếp:

- Giả tỷ tiểu đệ không có cách nào thuận tiện để gặp Diêu phu nhân thì phải dùng cách lén lút ngỗ hầu đạt mục đích. Nhưng trường hợp này thành ra thế đại nghịch, e rằng không còn cách nào lựa chọn được nữa.

Từ Phác thở dài hỏi :

- Cao huynh bức bách tiểu đệ, tựa hồ nhận định tiểu đệ có cách đưa Cao huynh đến yết kiến đại tẩu. Về điểm này tiểu đệ không sao hiểu được.

Cao Thanh Vân đáp :

- Lý lẽ này rất đơn giản. Tỷ như Diêu phu nhân muốn ám sát Diêu huynh thì thật dễ dàng, vì Ngô thị hiểu rõ thị hiếu, tính nết cùng tập quán của Diêu huynh, chỉ ra tay một cách bất ngờ là làm xong được ngay. Từ huynh đã biết rõ mọi điều về Diêu phu nhân, dĩ nhiên cũng có thể nghĩ được biện pháp giúp tiểu đệ.

Từ Phác không sao được, chấp tay nói :

- Tiểu đệ đã gặp rất nhiều cao nhân, nhưng chưa thấy ai ghê gớm bằng Cao huynh.

Cao Thanh Vân nở một nụ cười cao ngạo, nghĩ thầm :

- Ta lợi hại thế nào. Bất quá người mới được nếm một chút. Thực ra thủ đoạn ta hãy còn nhiều lắm.

Y liền nói :

- Vậy ra Từ huynh có biện pháp ư ?

Từ Phác đáp :

- Tiểu đệ hãy nói ra để Cao huynh nghe. Còn làm được hay không, cái đó chưa chắc.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đại tẩu là người Hoài Dương. Trong nhà còn một vị huynh trưởng. Cao huynh tự giới thiệu là người ở Hoài Dương muốn diện kiến đại tẩu. Đại tẩu cho là ở nhà có việc hoặc giả chịu ra gặp Cao huynh chẳng ?

Cao Thanh Vân nói :

- Biện pháp này có thể làm được đây.

Từ Phác ngập ngừng một lúc rồi hỏi :

- Cao huynh dùng kế đó chẳng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế.

Từ Phác hỏi :

- Tại sao Cao huynh không ngấm ngấm điều tra ?

Cao Thanh Vân cười đáp :

- Tiểu đệ có lý lẽ của tiểu đệ. Nói rút lại tiểu đệ cố gắng làm cho người ta khỏi chịu mối oan khuất.

Câu chuyện giữa hai người đến đây là kết thúc.

Cao Thanh Vân đi về phía Diêu phủ. Y đi vòng quanh trong ngõ hẻm. Dọc đường không gặp một người võ lâm nào.

Tới Diêu phủ, Cao Thanh Vân thấy tường vây cao ngất mà cổng lớn đóng chặt. Chỉ để cái cổng mé bên cho người ra vào. Y gõ cổng thì thấy một lão già chạy ra. .

Cao Thanh Vân nói .

- Xin bẩm dùm với phu nhân một tiếng là tại hạ ở Hoài Dương đến ra mắt.

Lão già chau mày đáp

- Tiểu lão chưa gặp các hạ bao giờ ?

Cao Thanh Vân ngắt lời :

- Lão trượng cứ bẩm phu nhân như vậy là người hiểu ngay có việc gì rồi.

Lão già ngần ngừ một chút rồi dẫn Cao Thanh Vân vào phủ.

Cửa trong cũng có người gác. Lão già dặn gã mấy câu rồi một mình đi vào nhà trong.

Đau một lúc khá lâu, lão mới trở ra.

Cao Thanh Vân vừa nhìn thần sắc lão đã biết ngay là có kết quả.

Lão già nói :

- Mời quý khách vào đi. Phu nhân đang chờ quý khách ở hậu sảnh. Cao Thanh Vân gật đầu đi theo lão..

Xuyên qua một tầng tòa viện mà không thấy tiếng người. Bốn bề yên lặng như tờ, hoa cỏ ngoài sân rất tốt tươi và hàng lối tề chỉnh.

Phía trong cửa sảnh đường có ả tỳ nữ đang chờ. ả này tướng mạo khá xinh đẹp. Nhất là cặp mắt thị tử ra thông minh, mẫn cán.

Ả tỳ nữ khẽ cất liếng hỏi :

- Đại gia đeo đao làm chi ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nó là vật phòng thân nên không bao giờ tại hạ rời khỏi bên mình.

Nữ tỳ nói :

- Phía trong là nội trạch. Phu nhân đang chờ ở đó. Đại gia đừng đeo hung khí hay hơn.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp :

- Nếu trong phủ có lệ luật như vậy thì tại hạ xin chờ ở đây, mời phu nhân ra hội kiến cũng được.

Nữ tỳ ngó Cao Thanh Vân bằng cặp mắt nghi ngờ hỏi :

- Đại gia bao giờ cũng đeo bên mình hay sao ?

Cao Thanh Vân đồng dục đáp :

- Phải rồi !

Nữ tỳ thấy y kiên quyết bèn nói

- Nếu vậy mời đại gia vào đi.

Cao Thanh Vân vừa đi theo nữ tỳ vừa nói :

- Rút cục tại hạ vẫn đeo đao tiến vào, vừa rồi hà tất phải một phen lý luận?

Nữ tỳ cũng không chịu kém hỏi lại :

- Phải chăng đại gia có điều chi bí mật về thanh đao này nên mới kiên trì giữ nó ?

Cao Thanh Vân bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này đáo để thật ! Thị vẫn còn có ý điều tra gốc gác ta ở nơi thanh đao này. .

Dĩ nhiên y không thừa nhận được, liền hững hờ đáp :

- Bất luận cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ còn tại hạ, trước khi gặp phu nhân, nhất quyết không rời thanh đao này.

Ả nữ tỳ đột nhiên dừng bước, xuýt nữa Cao Thanh Vân đụng vào người thị.

Nữ tỳ dương cặp mắt lạnh lùng lên nhìn Cao Thanh Vân hỏi :

- Đại gia đã gặp phu nhân bao giờ chưa ?

Cao Thanh Vân sửng sốt một chút rồi đáp .

- Tại hạ chưa gặp qua.

Y không trả lời như vậy không xong vì y sợ Ngô Đình Hương có khi ẩn mình gần đây mà mụ nghe nói đã gặp mụ rồi là y đối trá.

Nhưng câu trả lời này cũng sinh chuyện rắc rối. Ả nữ tỳ hỏi ngay:

- Vừa rồi nghe đại gia nói thì dường như đã biết phu nhân rồi và phải được gặp người mới cam tâm. Nếu đại gia chưa gặp phu nhân bao giờ thì làm sao mà nhận được ra ? Giả tử phu nhân nghi ngại xảy chuyện bất ngờ phái người giả mạo ra tiếp, đại gia thị sao ?

Cao Thanh Vân chưa trả lời ngay được, nữ tỳ cười nhạt hỏi tiếp ?

- Trong trường hợp này đại gia tính thế nào ?

Cao Thanh Vân xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc rồi miễn cưỡng đáp :

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm.

Nữ tỳ nói :

- Ủa ! Đại gia nên biết phu nhân có tiếp kiến hay không là do tay tiểu tỳ sắp đặt.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Nói vậy ! Phu nhân chẳng phải là người chưa từng tiếp kiến ai. Chẳng lẽ y lại sợ tại hạ ?

Nữ tỳ đáp :

- Sợ thì không sợ. Nhưng không muốn gặp người ngoài.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Tuy tại hạ từ Hoài Dương tới, nhưng không phải ở họ Ngô thì cũng là người ngoài, vậy phu nhân sao lại chịu tiếp kiến.

Nữ tỳ hỏi lại:

- Tiểu tỳ chỉ muốn đại gia trả lời câu : làm thế nào để nhận ra được phu nhân là chân hay giả ?

Cao Thanh Vân sa sầm nét mặt đáp :

- Cứ thấy mặt là biết, hay chỉ nghe hỏi một hai câu cũng nhận ra.

Y buột miệng nói vậy mà khiến cho nữ tỳ hiểu lầm tưởng y đã có ám hiệu.

Nữ tỳ vẻ mặt tươi tỉnh trở lại vừa cười vừa trở gót bước đi.

Qua một cửa viện nhỏ ra đến tòa sảnh đường. Trong sảnh đường đã có một phu nhân đứng ở phía trong cửa. Theo sau phu nhân là một tên tỳ bộc.

Vietkiem.com